

Adhj28 2017 Jes 25,6-10a, Mt 22, 1-10

Het beeld van het feestmaal is van alle tijden en alle culturen, en ondanks alle technische vooruitgang in onze samenleving heeft het nog niets van zijn kracht verloren. Integendeel, het is sterker en reikt verder dan menig modern alternatief.

Waar toe zijn wij op aarde? Het is de vraag van de oude catechismus. De Schrift geeft ons vandaag een antwoord op die vraag, maar in andere woorden dan dat kleine boekje dat we vroeger van buiten moesten leren.

Profeet en evangelist vertellen ons vandaag dat wij geschapen zijn voor een feestmaal van allure, voor een bruiloftspartij zegt de evangelist. Dat zijn beelden uit ons alledaags bestaan, maar ze krijgen vandaag een onvermoede diepte en breedte.

Laten we samen die woorden wikken en wegen, ja proeven om van binnen voeling te krijgen met onze bestemming, met onze roeping als mens.

Het eerste dat opvalt bij de lezing van profeet en evangelist is het vertrekpunt van hun verhaal. In onze huidige samenleving met al zijn technische prestaties is de mens veelal het uitgangspunt geworden van alle doen en laten. Wij bepalen en maken tegenwoordig alles zelf, van de wieg tot het graf. Of dat recht doet aan de werkelijkheid en ons echt gelukkig maakt, is een heel ander verhaal.

De Schrift kent een heel ander vertrekpunt. Zij begint bij een visioen en een scheppingsdaad van God, die het al zijn aanzijn geeft. En met de schepping, die niet ons werk is, heeft God een doel voor ogen. Wij zijn, zo zegt profeet en evangelist, geschapen om deel te krijgen aan het grote feest. Niet voor de dood zijn wij geschapen, maar voor het bruiloftsmaal van een eeuwig verbond.

Wie zich dat laat aanzeggen, wie dat als eerste woord over zijn leven hoort, hij of zij zal de draad van het leven op een andere wijze oppakken dan degene die meent zelf heer en meester, ontwerper en maker te zijn.

De uitnodiging voor het grote feest, zo hoorden we Matheus zeggen, komt wel op het juiste adres, maar de ontvangers hebben er geen oren voor of geen tijd. Ze hebben het veel te druk met hun eigen bedrijf en hun zaken. Want zij maken het leven immers zelf, die uitnodiging is aan hen niet besteed. Maar wat win je als je de hele wereld wint, maar schade lijdt aan je ziel. Welke kleur krijgt het leven als het alleen nog gaat om hebben en houden, om het kleine ik, en je vergeet dat de glorie van de mens van een heel andere aard is. Gaat het daar niet om leven ontvangen en dankbaar samen delen?

Ze nemen de uitnodiging niet aan. En in het ergste geval ruimen zij de bringers van de goede boodschap uit de weg, want zij belemmeren hen in hun autonomie.

Maar laat ik niet te hard vooruit lopen in het verhaal, want het begin van het profetenwoord vermeldt nog een bijzonderheid. De uitnodiging tot het feest geldt voor alle volkeren zegt hij. In een tijd als de onze waarin de maakbaarheid gepaard gaat met een toenemend opsluiten binnen eigen grenzen, opvattingen en ideeën, is dat een uitdagend woord. Van Godswege is er een woord over onze wereld uitgesproken, dat ons kleine wereldje doorbreekt, openbreekt en ons de ogen opent voor veel ruimere verbanden waarvan wij deel uitmaken.

In onze geloofstraditie heeft het begrip uitverkiezing er wel eens toe geleid dat andere volkeren en tradities uit het grote verhaal van God werden weggeschraapt, maar dat is een tragische vergissing. Uitverkiezing is er niet om anderen buiten te sluiten, zij is er om anderen in te sluiten, om ze te betrekken in Gods grote uitnodiging tot het feest.

Gods ruimheid van hart die de zon over goeden en kwaden laat opgaan, is voor ons elke dag nog te oefenen in de leerschool van het evangelie.

God heeft het eerste woord en hij spreekt een woord van leven voor alle volkeren, niemand uitgesloten.

En dan de inhoud van dat woord. Hij nodigt tot het grote feestmaal.

Feesten, daar zijn we allemaal wel mee vertrouwd. Daar kunnen we ons wel iets bij voorstellen. Maar vraag is of die de allure en reikwijdte kennen van Gods feest. Sturen wij de uitnodigingen even ruimhartig rond als Hij, of is het mondjesmaat en afgewogen? Voelen wij ons eigenlijk wel op ons gemak als jan en alleman van de partij mag zijn? Wie sluiten we misschien uit van de tafel van het leven, waartoe wij allen zijn genodigd en waarop niemand meer rechten kan doen gelden dan een ander.

God nodigt allen uit, hij ziet ze allemaal graag aanschuiven aan het feestmaal van het leven en het doet hem leed als er mensen zijn die afhaken, want als jij niet meedoet, ontbreekt er een die onvervangbaar is.

Maar laten we nog een ogenblik stil staan bij een ander aspect van dat beeld van het grote feest waarbij een overvloedige dis klaar staat.

Feesten, dat doe je nooit alleen. Maar hoeveel zijn er niet die in onze tijd geen disgenoot aan tafel vinden en elke dag alleen aanschuiven aan tafel. Gehuwd bent of alleenstaand, jong of oud, God heeft ons toch geschapen voor gemeenschap, voor een gedeeld bestaan.

Feesten, dat doe je niet alleen. Misschien moeten we ons ook eens vragen stellen over bepaalde ontwikkelingen in onze geloofsbeleving. Hoe oud en eerbiedwaardig ook, waren ze wellicht toch niet te beperkt gericht op God en mijn ziel. Een al te individualistische vorm van spiritualiteit. Valt er niet te leren van de oude kerk, waar de onstuimige groei van het begin mede te danken was aan het feit dat arm en rijk, slaaf en vrije als gelijken aan tafel aanzaten, als broeders en zusters in de Heer. Ieder kreeg de waardigheid die hem of haar van God toekwam, elk was en is een genodigde, niet meer en niet minder.

Iedereen is genodigd, de volmaakten en de zondaars, de blanken en de zwarten. Maar we worden wel verwacht in gepaste kleding. Daarvoor hoef je niet naar de kleermaker. Het is iets van eigen snit, we dienen het kleed van de oude mens af te leggen, de jaloezie en hebzucht, en ons te bekleden met de gezindheid van Christus, met zijn compassie om samen het leven te delen waartoe wij zijn genodigd. AMEN.